

Има један стари виц, па каже: „Шта је било, Иља Иљичу, не свиђа вам се Први програм?“. Ради се о неком тамо правремену када је у СССР уведен невероватни Други програм, тај симбол могућности избора гледаоца, па је грађанин Иља Иљич покушао да „пусти“ тај Други програм, а онда му се са екрана обратио спикер и скренуо му пажњу на питање с почетка приче. Е, тако и Србија.

Сада би требало да пишем о Колубари и емисији „Инсајдер“ Југослава Ћосића и да кажем да се све слажем с Андрејом Младеновићем, што није тешко, јер он припада јединој странци која је тренутно непожељна у Србији, па ћу као сваки ординаран гледалац филма где је један сам против свих навијати за тог што је, је ли, сам против свих. Докле ће ДСС остати усамљен у својој „против свих“ позицији, то не зна ни Свевишњи, као што нико не зна ни зашто су од ДСС тренутно пожељнији и СРС и НС и сваки божји покрет у овој малој и унесрећеној држави.

Да ли ће се ДСС-у придружити СНС када ДС у својој тоталитарној фази престигне ЛДП-овски радикализам гледе омразе на глупи српски народ и његово антиевропско ретроградно стање свести - не знамо. Знамо само да је ДСС „тхе ласт цитадел“ не знам ни ја чега. Српства ваљда. Или озбиљније политике која је просрпска политика - како једино озбиљна политика једне државе може и бити. Или није тако?

ШТА СУ ТО „МАЛИ НОВЦИ“ Како не знам ништа о Колубари, покушаћу да се присетим шта су све ДСС-у замерали резигнирани одлазећи чланови, прелетачи, да не кажем полтрони или неку баш ружну реч, каква је рецимо медиокритети, који су, жалећи се на „пасивног“ Коштуницу похрлили код „активних“ Николића, Тадића и Динкића, све рачунајући како је боље пребећи с тонућег брода на онај што делује стабилно. Али нема стабилног брода у политичкоме мору несрећне Србије, и у том смислу жао ми је јадних прелетача. Жао ми их је, искрена да будем, највише због њихових аргумената који су, како то већ бива, вазда више говорили о њима него о ономе на кога се жале. Жалили су се, наиме, на његову некооперативност са овим или оним - а и овај и онај на његову неспремност на ову или ону продају, на његову незаинтересованост за ову или ону суму пара - а ја никако нећу заборавити Коштуничину реченицу о киднаповању и испоручивању бившег председника Милошевића, где констатује да су то „мали новци“. Наравно да су мали. И колико су Коштуници сви новци неретко „мали новци“, толико су његовим огорченим бившим партијским друговима новци велики, а Коштуница мање симпатичан.

Како смо навикли на један „хлеба и игара“ политички и културни модел, ДСС нам је, жале се многи, досадна. И како смо навикли на „хлеба и игара“ политички и културни модел - гледајући како ТВБ92 ради једну забавну (игра мечка) кампању против ДСС као једине некомпатибилне странке овом једнопартијском систему у којем је и такозвана опозиција део те исте партије, размишљам да је она можда и контрапродуктивна у смислу онога шта се хоће да постигне. Ако треба да нам прикаже ДСС-овце као лопове, ствар је депласирана, у Србији су сви одавно били криви или невини проглашени лоповима или макар плаћеницима, тако да евентуални лоповлук ДСС не може никог да фасцинира. Оно што, међутим, може да фасцинира - јесте реакција ДСС.

Ако су се прославили за Србију лошом славом трпељивог (упркос нашим наводним православним начелима, нас трпељиви нервира више од оног који нас угрожава), сада имају прилику да нам прикажу ново лице. Да ли је то лице Коштунице, који је - не треба набрајати чиме све (а колико тога тек не знамо и не пишемо) - испровоциран, почео да јавно говори о припреми за некакав квазидвопартијски систем, где би на власти у Србији биле две странке истих начела, само једна с мало горим стајлингом (СНС). Или је то непристајање на циркус од емисије „Инсајдер“, где Андреја Младеновић прави скандал излазећи из студија - тек, ако су бивши заљубљеници у Коштуничине лик и дело (а, мада не бих да будем малициозна, није то било тако тешко док је ДСС имао врло корисна места на располагању за своје чланове, и у оно време када је пола СПС Слобе Милошевића јутро након 5. октобра дочекало хвалећи Коштуницу); ако су, дакле, ти бивши обожаваоци ДСС, који су сада резигнирани према ДСС, али су опет обожаваоци, сада СНС, замерали странци да у њој нема никога ко би лупио шаком о сто (а што нису лупали о сто ти резигнирани, питао би неко пакосно, али ја нећу), ево сада могу да гледају испуњење својих давних снова - друго лице ДСС који (с позиције једног против свих, која је увек добра позиција, ма како незахвално деловала) не да лупа шаком о сто него с пуним правом доследног поставља непријатна питања и допушта себи да, такође, на непријатна питања даје непријатне одговоре. То је урадио Андреја Младеновић у „Инсајдеру“ и то је урадио Војислав Коштуница у свом интервјуу „Новостима“.

~~КОМЕДИЈА ОД БРАТРА ПОПОВИЋИХ ИЛИ НЕКОЈИХ ОД НИХ~~